

ת"פ 14674/02/22 - מדינת ישראל נגד ש.א

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 14674-02-22 מדינת ישראל נ' א'

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

המאשימה

הנאשם

ש.א

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת תקיפה סתם (בן זוג), לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין ועבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 30.10.21 התגלע ויכוח בין הנאשם לאשתו (להלן - המתלוננת) במהלכו סטר לה הנאשם. המתלוננת יצאה מהבית, הנאשם יצא בעקבותיה ואיים עליה באומרו "תיכנסי הביתה, אני אראה לה מה זה.. אני ארצח אותך, תיכנסי הביתה". אישה שהייתה במקום פנתה לנאשם וניסתה להרגיעו, או אז איים עליה הנאשם באומרו "את רוצה להתלונן במשטרה, תתלונני, אני לא מפחד, גם אם יעצרו אותי אני אהיה בכלא שנה ואני אצא ואני ארצח אותך ואני ארצח גם אותה, את לא מפחידה אותי". כמו כן, דחף אותה הנאשם באמצעות ידו ואמר לה "תלכי מפה, אני זוכר את הפנים שלך".

2. להשלמת התמונה יצוין כי הודאת הנאשם באה אגב הסדר טיעון במסגרתו כתב האישום תוקן והנאשם הופנה לשירות המבחן. כן הוסכם כי ההגנה תבקש שהתסקיר יתייחס לאפשרות להימנע מהרשעה, תוך שהודגש שממצאיו לא יחייבו את המאשימה שעמדתה להרשעה.

תסקיר שירות המבחן

3. בתסקיר פורטו בהרחבה נסיבות חייו של הנאשם ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)). בתמצית יאמר כי הנאשם נעדר עבר פלילי, כבן 55, נשוי למתלוננת מזה כ-30 שנים ולזוג שישה ילדים, מהם שלושה מתגוררים בבית המשפחה. הנאשם עבד שנים רבות בחברת ---- ובשלוש השנים האחרונות עבד כמאבטח, אך בעקבות אירועי תיק זה, נלקח נשקו האישי והוא פוטר. ביחס

לביצוע העבירות, קיבל הנאשם אחריות חלקית למעשיו ותיאר נסיבות שונות מאלו שבהן הודה בכתב האישום המתוקן, אך בדיון שלאחר מכן הדגיש שאינו חוזר מהודאתו. הנאשם מסר לשירות המבחן שהאירוע אינו מאפיין את התנהגותו, הוא שב לביתו, התפייס עם אשתו ומאז חזרו בני הזוג למערכת יחסים תקינה. שירות המבחן פגש במתלוננת והתרשם שהיא מסוגלת להביע את עצמה בחופשיות, קיימת עבודה מערכת תמיכה משמעותית והיא אינה חוששת מהנאשם. כן שללה המתלוננת אירועים דומים בעבר וטענה שהאירוע התרחש על רקע תקופת משבר בחיי הנאשם. שירות המבחן התרשם שהנאשם מנהל אורח חיים תקין וכי קושי שחווה בתקופת ביצוע העבירות קיבל ביטוי בהתפרצות אלימה ועל אף שלא ניתן לשלול הישגות מקרים דומים בעתיד, ההערכה היא שהסיכון פחת לאור ההליך הפלילי וטיב יחסי הצדדים. כן צוין שהנאשם אינו זקוק לטיפול. ביחס להרשעה לא המליץ קצין המבחן לבטלה מאחר ולא הוגשו מסמכים בנושא וצוין כי הרשעה לא תוביל לפגיעה שאינה מידתית. לאור כל זאת, המליץ שירות המבחן על ענישה מרתיעה בדמות מאסר על תנאי.

טיעוני הצדדים לעונש ולשאלת ההרשעה

4. ב"כ המאשימה עמדה על חומרת העבירות וטענה כי מתחם הענישה נע בין 9 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר. נטען כי על אף שמדובר בנאשם ללא עבר פלילי, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הוא לא מקבל אחריות מלאה למעשיו וכי לא ניתן לשלול הישגות מקרים דומים בעתיד ובכל מקרה אין הצדקה לחריגה מהמתחם משיקולי שיקום. ביחס לעמדת המתלוננת טענה המאשימה כי מדובר בעמדה מצמצמת ומגוננת שאינה תואמת את התרשמות שירות המבחן. המאשימה הפנתה לפסיקה ועתרה למאסר בפועל שלא יפחת מ-12 חודשים, מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי.

5. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק, במשך השנים עבד לפרנסת המשפחה ולאחר המקרה שב למערכת יחסים תקינה עם המתלוננת. נטען כי מדובר במעידה חד פעמית ובאלימות ברף נמוך של חומרה. הסנגור ציין כי בני הזוג מתמודדים עם מצב בריאותי מורכב של אחד מילדיהם והם נקלעו למצב כלכלי קשה והנאשם אף נאלץ להפסיק את תשלומי המשכנתא. נטען כי בסמוך למקרה נלקח נשקו האישי והוא פוטר מעבודתו כמאבטח ומאז הוא מתקשה במציאת עבודה. לאור כך נטען שעניינו של הנאשם עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לעניין אי הרשעה. ברמה האופרטיבית עתר הסנגור להטיל צו של"צ וכאמור להימנע מהרשעה.

6. הנאשם בדברו האחרון סיפר על מערכת היחסים התקינה עם אשתו, על התמודדות המשפחה עם הקשיים וציין כי מדובר באירוע חד פעמי שלא ישוב על עצמו וביקש להתחשב במצבו.

דין והכרעה

א. הדרישה לביטול ההרשעה

7. נקודת המוצא היא כי משנמצא אדם אשם בביצוע עבירה פלילית הכלל הוא שיש להרשיעו. עם זאת, נקבע בפסיקה שניתן יהיה להימנע מהרשעת נאשם בנסיבות חריגות, בהן נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לו

מהרשעתו בדיון, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337)). חריג זה נועד לאפשר לבית המשפט להימנע מפגיעה חמורה בנאשם, אשר עניינו הכולל אינו מתאים לעיקרון העונשי הכללי, בשל נסיבות אישיות מיוחדות אל מול מהותה של העבירה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007)). בתמצית יאמר כי לצורך בחינת האפשרות להימנע מהרשעת נאשם שביצע עבירה, בוחן בית המשפט האם העבירה בנסיבות ביצועה, מאפשרת להימנע מהרשעה וזאת מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה. בנוסף, בוחן הוא אם ההרשעה תגרום פגיעה חמורה ובלתי מידתית בשיקומו של הנאשם (ע"פ 8169/20 **חיים שלום נ' מדינת ישראל** (26.8.2021)).

8. על פני הדברים, ניצבת בפני הנאשם משוכה גבוהה כבר בשאלת מהות העבירות בנסיבות ביצוען. בכתב האישום המתוקן מתואר אירוע אלים וחמור שככלל מצדיק הרשעה. בעניין זה אפנה לרע"פ 6002/22 **אלכסנדר ריאבנקו נ' מדינת ישראל** (19.9.2022), שם צוין כי "בית משפט קמא עמד על כוונת המחוקק הנשקפת מסעיף 382 לחוק העונשין, לפיו יש להשית ענישה מוכפלת על עבירה של תקיפה, כאשר העבירה מבוצעת כלפי בני משפחה, לרבות בני זוג. החמרה זו מבטאת את שאת הנפש כלפי עבירות אלימות שמבוצעות בבני זוג, תופעה שמחייבת הרתעה אפקטיבית על מנת לגדועה מן השורש. אמנם, מעשי המבקש אינם ברף הגבוה של החמרה בתוך גדר סעיף האישום, אך קביעה כי סוג העבירה בו הורשע המבקש היא כזו המאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים - זו קביעה שאינה עולה בקנה אחד עם הדין הנוהג". וראו גם רע"פ 8755/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.1.2021), פסקה 9; רע"פ 1454/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.2021), פסקה 8.

9. עם זאת, אף אם ניתן בנסיבות מסוימות לוותר על הרשעה בעבירות מסוג זה, ברי שיהיו אלו מקרים חריגים בהם הוכחה פגיעה חמורה במיוחד שתגרם לנאשם ולשיקומו בשל ההרשעה (רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (26.4.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (4.3.2013)). אינני סבור שענייננו נמנה עם מקרים אלו. אכן, הרשעה עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי של הנאשם, כפי שהיא עלולה לפגוע בכל אדם המורשע בדיון. ואולם, לא כל פגיעה אפשרית ותיאורטית מצדיקה ביטול הרשעה. הנאשם לא הוכיח פגיעה קונקרטית חמורה שתגרם לו בעטיה של הרשעה ואף אם לא יוכל לשוב ולעסוק באבטחה, הרי שאין בכך להוות סיבה מוצדקת לביטול ההרשעה, שכן יש באפשרותו לעבוד בתחומים רבים אחרים. בכל מקרה, בעניין זה צוין לא אחת כי "רכישת השכלה או עיסוק במקצוע בהם עשויה להיות נפקות לרישום פלילי, אינם מקימים חסינות מפני הרשעה. שיקולים אלה אינם מושכים בהכרח לכיוון אי הרשעה, וודאי במקרים של מעשים פליליים מובהקים, שהביאו לפגיעה קשה בערכים מוגנים" (רע"פ 8755/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.12.2021)). אציין עוד (והדברים נאמרים במישור העקרוני ולא דווקא ביחס למקרה זה) שאינני סבור שיהיה זה נכון שבית המשפט יורה על ביטול הרשעה על מנת שאדם שעבר עבירה מסוג זה יוכל להמשיך להחזיק בנשק אישי (והרי זו מטרת הבקשה לביטול ההרשעה). בעניין זה יש להותיר את ההחלטה אם לאפשר לנאשם להחזיק בנשק - חרף העבירה שעבר - לרשות המוסכמת אשר לה ניתנה הסמכות בנושא (רע"פ 923/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.4.2019); רע"פ 5018/18 **עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל** (21.10.2018)). להשלמת התמונה אדגיש כי אף שירות המבחן לא המליץ לבטל את ההרשעה ולעמדה זו יש משקל.

אני דוחה אפוא את הבקשה לביטול ההרשעה.

ב. קביעת מתחם העונש

10. **הערכים המוגנים שנפגעו** ברורים ומדובר בפגיעה בשלום גופה, כבודה, פרטיותה ובטחונה של המתלוננת - זוגתו וכן של אישה נוספת שניסתה להרגיעו. האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת והאישה הנוספת אינה במדרג חומרה גבוה אך אין זה המדד העיקרי.

11. **ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות** אציין כי כתב האישום המתוקן שותק ביחס לסיבה שהובילה לאירוע האלים ומקובל עליי שמדובר בהתפרצות ספונטנית על רקע משבר שחווה הנאשם אותה עת בשל אובדן. נסיבה זו לא צוינה בכתב האישום אך המאשימה לא התנגדה לטיעון זה של ההגנה כפי שאף עלה בפני שירות המבחן. מבלי להקל ראש באירוע, הוא לא הותיר חבלה גופנית כלשהי במתלוננת אם כי ברי שהוא היה טראומטי עבורה.

12. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. ראו:

"כאשר דפוס פעולה כה אלים ובוטה בין בני זוג נחשף, יש למצות את הדין עם בן הזוג האלים ולהורות על מאסרו. זאת, בין היתר, על מנת לאיין את החשש כי ימשיך במעשיו ויפגע בבת זוגו עד כדי חלילה תוצאה טראגית של פגיעה שכזו, וכן לצורך הרתעתו והרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד" (רע"פ 1536/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.3.2020)).

וראו גם:

"... יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..." (רע"פ 340/21 **מסרי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (28.1.2021)).

בעבירות מסוג זה בו עסקינן, הענישה נעה על פני משרעת רחבה, החל מענישה שיקומית (או צופה פני עתיד), ועד עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות שונות והכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. בעניין זה אפנה לפסקי הדין הבאים: רע"פ 1454/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם של גרושתו לאחר שאחז בצווארה וחנק אותה, נעל את דלת הבית, כופף את ידה השמאלית ודחף אותה על הספה מספר פעמים. בית משפט השלום הורה על ביטול הרשעתו, בין היתר לאור הודאתו והעובדה כי מדובר באירוע חד פעמי. ערעור המדינה התקבל ובית המשפט המחוזי הרשיע את הנאשם וגזר עליו מאסר על תנאי בנוסף להתחייבות וצו מבחן. בקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה ונקבע כי "חומרת העבירה ונסיבות ביצועה במקרה דנן אינן קלות כלל ועיקר. תופעת האלימות במשפחה, הפוגעת קשות בתחושת הביטחון של בני המשפחה בכלל וקורבן האלימות בפרט, דורשת מדיניות ענישה מרתיעה, על מנת להביא למיגורה"; רע"פ 1/15 **פנחס כצמן נ' מדינת ישראל** (19.1.2015), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת איומים כלפי רעייתו, אגב חיתוך ידיו בזכוכית, ונידון ל-3 חודשי מאסר על תנאי. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו. יצוין שמדובר היה ברופא ועדין בית המשפט דחה את הבקשה לבטל את הרשעתו בשל חומרת המעשה; רע"פ 637/21 **מרדכי הרמן נ' מדינת ישראל**

(25.2.2021), בו נידון נאשם שהורשע בשני כתבי אישום בעבירות איומים כלפי גרושתו למאסר מותנה, התחייבות וקנס. הנאשם במקרה זה היה מבוגר ללא עבר פלילי ולא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו; רע"פ 7846/21 **היתם אנבאריה נ' מדינת ישראל** (16.11.2021), בו נידון נאשם שהורשע בשתי עבירות איומים ושתי עבירות תקיפה סתם של בת זוגו לשמונה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם איים על המתלוננת, תפס בחוזקה בשערה, השליך לעברה אבנים ובמועד נוסף בעט בבטנה, בגבה ובפניה בהיותה בהיריון ואיים שידקור אותה; רע"פ 5080/20 **אביגל בן דוד נ' מדינת ישראל** (27.7.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים ותקיפה סתם כלפי בת זוגו ונידון לארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים. הנאשם במקרה זה איים על המתלוננת, אחז בידה ורצה להוציאה מהדירה; עפ"ג 33639-02-21 **סאלח נ' מדינת ישראל** (15.3.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם של מתלוננת עמה היה בקשר רומנטי מספר חודשים ונידון ל-45 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וצו מבחן. הנאשם במקרה זה בעט בגבה של המתלוננת, ניסה להכניסה בכוח לרכב וחנק אותה. בהמשך תפס בשערה ודחף אותה לעבר הרכב.

13. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינו, המהוות אירוע אחד, נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

14. אקדים ואומר כי לידי ענישה צופה פני עתיד - כהמלצת שירות המבחן - מבטאת נכונה את היחס שבין חומרת העבירות לבין העונש ההולם אותן. מקובל עלי שאין להחמיר עם הנאשם עד כדי כליאתו כעיתירת המאשימה, אלא ראוי לאור נסיבותיו האישיות ויחסו להליך, למקם את עונשו בתחתית המתחם.

15. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו אשר חסכה זמן שיפוטי, כמו גם את עדות המתלוננת וביטאה קבלת אחריות וחרטה. עוד הבאתי בחשבון את עברו הפלילי הנקי, את עמדת המתלוננת ואת העובדה שבני הזוג חיים יחדיו וכי מאז אירועים אלו לא דווח על אירועים נוספים. בהקשר זה אציין כי נתתי משקל מסוים לעמדת המתלוננת, כפי שהובאה בתסקיר שירות המבחן, אשר התרשם מאישה אסרטיבית המסוגלת להביע עצמה בחופשיות וכן להגן על עצמה (ע"פ 2455-09-11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (7.12.2011)). עוד הבאתי בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם ואת מצבו הבריאותי של בנו (שאין זה המקום לפרט). הבאתי עוד בחשבון את עמדת שירות המבחן שהתרשם כי הנאשם מקבל אחריות למעשיו, מתחרט עליהם ומביע אמפטיה כלפי המתלוננת. צוין כי הוא מסוגל לווסת את דחפיו והוא אינו בעל דפוסים עברייניים ועל אף שלא ניתן לשלול הישגות מקרים דומים בעתיד, העריך קצין המבחן כי הסיכון פחת וההליך המשפטי תרם לכך. במקרה זה, לידי, חרף העובדה שהנאשם לא עבר הליך טיפולי, ניתן להסתפק בעונש צופה פני עתיד שיהיה בו להרתיעו וזאת מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה ובעקרון ההלימה. יפים לעניין זה הדברים הבאים:

"נדמה כי ניתן ללמוד מנסיבות ביצוע העבירה כי מדובר במעידה חד פעמית, שחומרתה מובנת למערער. במצב דברים זה, ספק אם יש הכרח בהרתעת המערער מביצוע עבירות חוזרות בדרך של מאסר בפועל (וזאת בהתחשב בהרתעתו הנובעת מעונש המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגדו), ויש לבכר את שיקומו" (ע"פ 9094/12 **איתן טספאי נ' מדינת ישראל** (28.4.2013)).

עמוד 5

16. סיכומו של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי אדם.

ב. מאסר על תנאי למשך חודשיים והתנאי הוא שלא יעבור במשך שנתיים עבירת איומים.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ז חשוון תשפ"ג, 21 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.